

Tanú

Időpont: Szentháromság utáni 5. vasárnap, 1955. július 10.

Alapige: Ézsaiás 43:10-15.

Ti vagytok az én tanúim, így szól az Úr; és szolgám, a kit elválasztottam, hogy megtudjátok és higgyetek nékem és megértsétek, hogy én vagyok az, előttem Isten nem alkottatott, és utánam nem lesz! Én, én vagyok az Úr, és rajtam kívül nincsen szabadító! Én hirdettem, és megtartottam, és megjelentettem, és nem volt idegen isten köztetek, és ti vagytok az én tanúim, így szól az Úr, hogy én Isten vagyok. Mostantól fogva is én az leszek, és nincs, a ki az én kezemből kimentsen; cselekszem, és ki változtatja azt meg? Így szól az Úr, a ti megváltótok, Izráel Szentje. Ti értetek küldöttem el Bábelbe, és leszállítom mindnyájokat, mint menekülőket a Káldeusokkal együtt vídamságuk hajóiba. Én az Úr vagyok, szent Istenetek, Izráelnek teremtője, királyotok.

A mai nap igéje hívás bizonyoságtételre. A tanúskodásról szól.

1. Ki tett tanúvá? Ez az első kérdés, ami az ige kapcsán felmerül bennünk.

"Ti vagytok az én tanúim, így szól az Úr; és szolgám, akit elválasztottam." /10a. v./ – így kezdődik a szent lecke. Tanúskodásunk tehát nem önkéntes emberi kezdeményezésünkön alapul, hanem Isten hívásán és elkötelezésén. Így van ez minden tanúskodásnál. Senki sem tolhatja fel magát násznagynak, esketési tanúnak, hanem az ifjú pár választja ki magának a barátok és ismerősök közül azokat, akiket ezzel a felkéréssel meg akar tisztelni. A baleseti tanú sem azzal az elhatározással áll az utcasarkon, hogy tanúja akar lenni két jármű összeszaladásának, hanem történetesen lesz szemtanúja annak, ami váratlanul történik. Peres eljárásban is úgy idézik be azt, akiről úgy gondolják, hogy az eset fontos körülményeiről tud hiteles felvilágosítást adni. Így van ez Isten ügyénél is. Ő maga tesz tanúvá minket. Kiszemel, elválaszt és elhív minket erre a tanúskodásra, mi pedig kénytelenek vagyunk menni. Amint nincs hatalmunkban feltolni magunkat erre a bizalmi szolgálatra, ugyanúgy lehetetlen számunkra az is, hogy szembehelyezkedjünk vele és ne vállaljuk. El vagyunk erre kötelezve. Nemcsak elválasztottak, tanúságra kiszemeltek vagyunk, hanem – amint az ige külön is hangsúlyozza – Isten urasága alatt álló szolgák, akiknek mennünk kell oda, ahová Ő küld és felelnünk kell minden kérdésre, amit Ő, vagy az Ő ügyében a világ tesz fel nekünk. Ezért nem mondja az Úr: Ti legyetek az én tanúim!, hanem egyszerűen megállapítja: "Ti vagytok az én tanúim", s ezért nem parancsolja a mennybe költöző Jézus sem azt a tanítványainak: Legyetek

nékem tanúim!, hanem egyszerűen kijelenti: "Lesztek nékem tanúim". /Csel. 1:8./ Akár tetszik, akár nem, akár vállalom, akár tiltakozom ellene, Isten ügyében tanú vagyok és tanú leszek. Az más kérdés, hogy igaz tanú-e, vagy hamis, mentő-e, vagy vádoló, az ügyet helyes döntésre vivő, vagy mindent összekeverő és elrontó, a tény az, hogy Isten ügyében tanú vagyok.

2. Miért kell tanúvá lennem? Ez a második kérdés, ami az ige kapcsán felmerül bennünk. A mai ige megszületésének körülményei felelnek erre a kérdésre.

Tanúra perben van szükség. Istennek pere van. Ennek a fejezetnek 26. versében így szól az Úr népéhez: "No pereljünk együtt!" Miért folyik ez a per? A 14. vers Babelről szól. Isten népe tehát a babiloni fogságban van s perbeszállt Urával. Mi a vád Isten ellen? A nyomorúságban élő nép azzal vádolja Istent, hogy kötelességét elmulasztja. Még a saját ügyével sem törődik. Engedi, hogy templomát feldőljen és meggyalázzák, népe templom nélkül sínylődjék. Nem törődik a népe ügyével sem. Az Ő teremtménye, az Ő gyermekei, az Ő népe, mégis engedi, hogy rabszíjra fűzzék, mindenéből kifosszák, megalázzák.

Az a vád is elhangzik Isten ellen, hogy tehetetlen, gyenge. A babiloniak erősebbek, mint Ő, s Babilon bálványai több szerencsét tudnak adni saját népüknek, mint Ő az Övének.

Még azzal is vádolják, hogy hazug, nem szavahihető. Megígérte, hogy népének adja Kánaánt, s most mégis nem akadályozza meg, hogy az ígéret földjéről száműzzék. A fogságból való szabadulást is többször megígérte már prófétái által, s még sem lett belőle semmi. Olcsó vigasztalás áltató beszéde csak az Ő szava.

Mindez nem csupán titkolt belső keserűség a szenvedő nép szívében. Nyílt elkeseredés, Isten elleni lázadás lett belőle. Perre viszik a dolgot. Mintha úgy akarnák behajtani Istent azt, amit nem adott meg nekik. Ebben a perben van szükség tanúra.

Ma is pere van Istennek és a világnak. A szenvedő ember ma sincs megelégedve a világkormányzó Istennel. Fellázad ellene, sztrájkba lép, mintha ezt mondaná: Ha Te nem törődsz velem, én sem törődöm Veled, ha nem oldod meg kedvem szerint a kéréseimet, én is figyelmen kívül hagyom a Te kéréseidet. Ezért van tanúra ma is szükség. Istennek van szüksége mentő tanúkra. Bizonyos, hogy nekünk magunknak is szükségünk van a tanúskodásra, mert ez életeleme a saját hitéletünknek, de most nem erről van szó, hanem arról, hogy üzen nekünk az Úr, mint a virágvasárnapi szamár gazdájának: "Az Úrnak van szüksége reá". /Máté 21:3./

Hallod? A gazdag Isten üzen neked, a szegény embernek: Szükségben vagyok, tanúra van szükségem, téged választottalak, hívlak, jöjj és tanúskodj mellettem ebben az ellenséges világban!

3. Minek lettem tanúja? Ez a harmadik kérdés, ami az ige kapcsán felmerül bennünk.

Így felel rá az ige: Annak, "hogyan meg tudjátok, és higgyetek nékem, és megértsétek, hogy én vagyok az, előttem Isten nem alkottatott, és utánam nem lesz! Én, én vagyok az Úr, rajtam kívül nincs szabadító! Én hirdettem és megtartottam, és megjelentettem, és nem volt idegen isten köztetek, és ti vagytok az én tanúim, így szól az Úr, hogy én Isten vagyok." /10b-12. v./

Isten tehát Isten-élménnyel ajándékozta meg népét. Megtapasztalta, hogy van Isten. Nem másoktól hallotta, nem emberi spekulációk vezették reá, hanem személyes találkozása volt az élő Istennel. Nem elragadtatott állapotban volt valami titokzatos jelése, hanem kézzelfogható tények nyelvén szólt hozzá Isten és bizonyította be neki, hogy van.

Megtapasztalta, hogy ki az igaz Isten, ki érdemes egyedül arra, hogy szívünket, egész életünket neki ajándékozzuk s elismerjük őt urunknak. Az ige megfogalmazása természetesen az akkori idők bálványimádásának megfelelően beszél sok istenről és idegen istenről, de azért ma is az a helyzet, hogy sok bálványa van az embernek, melynek oltárán feláldozza magát és mindenét. Isten népe választott az istenek között, félredobta az ember csinálta isteneket s hívévé lett az egy igaz Istennek.

Megtapasztalta, hogy ez az egy igaz Isten szabadító. Rajta kívül nincs is más, akiben reménykedni lehetne. Sok reménysége fulladt kudarcba, sok várakozása bizonyult hiábavalóságnak, míg megtanulta, hogy csak az nem csalatkozik, aki Istenben bíz. Megtapasztalta, hogy nincs oly nehézség, amit Ő nem tudna megoldani s nincs olyan hatalom, mely Őt meg tudná akadályozni. Isten szabadító munkái között különösen is felejthetetlen számára a bűn rabságából való szabadulás. A fejezet végén külön is szó van arról, hogy Isten bűnbocsánata olyan csodálatos, hogy álnokságainkat eltörli s bűneinkről nem emlékezik meg többé. /25. v./ Eltörli, mint a szivacs a tábláról az írást s elfelejti, mintha nem is történt volna. Volt – nincs.

Megtapasztalta, hogy Isten igazmondó. Amit hirdetett, azt meg is tartotta. Ígéreteire lehet számítani. Szavai olyan megbízhatók, hogy már cselekedetnek lehet tekinteni azt is, amit még csak megjelent.

De nemcsak Isten létét, jóságát, hanem azt is megtapasztalta, hogy Istent komolyan kell venni. A szent lecke utolsó versében így szól az Úr: "Én, az Úr, vagyok szent Istenetek,

Izraelnek teremtője, királyotok." Megtapasztalta tehát, hogy Isten szent, azaz bünt gyűlölő és király, azaz uralkodó, aki maga mellett nem tűr mellékkormányt.

Azt mondod, hogy te mindezt nem tapasztaltad, nem is lehetsz hát tanúja? Nincs igazad. A tíz bélpoklos is megtapasztalta, hogy van Isten, aki megszabadít, de azután elfelejtette az egész élményt. Ne feledkezzél el az Úr jótéteményeiről!

4. Mi célból lettem mindennek tanúja? Ez az utolsó kérdés, ami az igével kapcsolatban felmerül bennünk.

Így felel rá a szent lecke: "Mostantól fogva is én az leszek, és nincs, aki az én kezemből kimentsen; cselekszem és ki változtatja azt meg? Így szól az Úr, a ti Megváltótok, Izrael Szentje: Ti értetek küldöttem el Bábelbe, és leszállítom mindnyájokat, mint menekülőket a Káldeusokkal együtt vidámságuk hajóiba". /13-14. v./ Ezekben a versekben csodálatos szabadulást ígér Isten a babiloni fogságban sínylődő Izraelnek. Azt ígéri, hogy az Általa küldendő szabadító egészen Bábelig fog előnyomulni, mint diadalmas hódító s a káldeusoknak nem lesz más útja a menekülésre, minthogy hanyatt-homlok hajóikra menekülnek s az Eufrátesen át a perzsa öbölben keresnek egéruat. Olyan hihetetlennek látszik ez a szabadulás, hogy Isten a hatalmával kezeskedik érte a nép előtt. De hát erre is áll: Ki hitt a mi tanításunknak? Ezért kell a tanú, mert a szenvedő, várakozásaiban sokszor csalódott ember elkeseredésében jobban hisz a másik ember tanúságának, mint Isten szavának. A tanúnak tehát az a feladata, hogy lelket öntsön az elaléltba, türelmet a lázadózóba, hitet a kételkedőbe, hogy megvédje Isten ügyét az Istennel perbeszállt ember előtt. Ne feledd el: Isten nem védőügyvédet keres, hanem tanút! Nem hitvédő szónokot, hanem egyszerű embert, aki nem tud többet, de azt tudja, hogy mit cselekedett vele Isten. Fel tud-e használni Isten ebben s erre téged is, vagy magad is odaállsz az Istennel perelők közé? Jézus Krisztus, akiben Isten legnagyobb szabadító kegyelme jelent meg, a mi bűnből Szabadítónk, azt mondotta: "Aki megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt a mennyei Atyám előtt". /Máté 10:33./ Mi lesz velem, ha majd egyszer Isten perel velem ama nagy napon s cserben hagy akkor, nem vállalja a mellettem való tanúskodást a bűnbocsátó Krisztus? Ámen.